

COMUNICAȚII

Comitetul Comunicațiilor, care își propune să studieze și să medieze relațiile teatrului cu lumea în afara spectacolului, și-a început sesiunea müncheneză printr-un seminar cu tema „Lumea în schimbare – o nouă provocare pentru teatru și publicațiile de teatru”, condus de delegatul german Wolfgang Ruf. Informările prezentate de Malgorzata Semil (Polonia), Ramendu Majumdar (Bangladesh) și James Leverett (SUA), precum și unele intervenții din Chile sau Marea Britanie, ca și a subsemnatei, au relevat substanțiale asemănări ale situațiilor existente în țări aflate în tranziție politică și economică, dar și diversitatea situațiilor din alte țări, în care, în condiții deosebite, teatru se află la fel de direct influențat de stările și procesele socio-politice. Dacă în Polonia, de pildă, teatrul este în căutarea unei redefiniri a propriei identități, în Bangladesh el e chemat limpede să contribuie la educarea oamenilor, în India i se cere să lupte împotriva intoleranței religioase, dublată acum de intoleranța etnică. În America, dominantă teatrului de divertisment promovat pe Broadway este contracarată de dezvoltarea mișcării teatrelor regionale, care însă au a lupta cu presiunea mass-media și cu dificultățile economice. Dependența teatrului, ca și a publicațiilor de teatru, de problemele economice a fost unanim reievată.

Bilanțul activității Comitetului s-a dovedit pozitiv, în prim plan înscriindu-se publicațiile de mare utilitate informativă. „The World of Theatre” (Lumea teatrului), a cărei ediție a treia a fost difuzată în cadrul Congresului, conține articole de sinteză despre stagiunile 1990-1991 și 1991-1992 din 35 de țări, între care și România, cu un articol de Marian Popescu. „World Theatre Directory”, un Anuar mondial al teatrului, cuprinde date succinte despre istoria și structura actuală a teatrului și a centrelor I.T.I. din 35 de țări. Teatrul românesc și Centrul român al I.T.I. sint și aici prezente cu date documentare substanțiale, unele dintre ele, însă, depășite.

În proiectele de viitor ale Comitetului figurează continuarea editării acestor publicații, în ciuda greutăților financiare ce intervin și aici cu rol prohibitiv. Se speră într-o lărgire a ariei de cuprindere geo-culturală prin atragerea colaborării mai active a centrelor naționale din diferite țări, aceste publicații fiind rolul exclusiv al participării cu material informativ-redacțional a centrelor naționale ale I.T.I. Se preconizează, de asemenea, organizarea unor reuniuni internaționale, seminarii și colocvii.

MARGARETA BĂRBUȚĂ

EXISTENȚA ÎN EUROPA LA ORA FIRESкулUI – de vorbă cu Ion Caramitru –

Teatrul românesc n-are probleme cu intrarea în Europa, cu leșrea în lume. Nimeni n-a pus condiții speciale, pentru că nu era cazul, nu s-au făcut rapoarte speciale. Reprezentanții festivalurilor internaționale văd spectacole, le plac, trupele românești străbat lumea și obțin succese. Prezența oamenilor de

teatru români la congresele internaționale este un lucru firesc. În această ordine, a firescului, Ion Caramitru a fost la München, la sesiunea ITI, și tot în această ordine s-a desfășurat la București întâlnirea teatrelor europene. Problemele discutate au fost diferite. Le unește în paginile revistei persoana lui Ion Caramitru.

– La München a avut loc Congresul mondial al Institutului Internațional de teatru. Istoria acestui institut, constituit în 1948, cunoaște și ea un moment de răscruce, în 1989. Până atunci, prin întâlniri, seminarii, sesiuni de comunicări, ateliere, Institutul reușea să forțeze ușile închise din Est pe probleme de formare profesională, de tineret, de școală. În 1964, când am terminat eu I.A.T.C., au venit în România oameni de teatru din toată lumea – Jacques Lecocque, grupuri de studenți italieni, americanii și alții care au fost pentru noi un lucru extraordinar. O dată cu revoluțiile din Est, contactele s-au ușurat substanțial. Între timp, realitatea culturală și instituțională europeană s-a modificat. Au pătruns și în România diferite rețele de tip cultural, care funcționează de mult timp în Europa, și care la noi erau practic inaccesibile: Departamentul de Cultură al Ministerului de Externe al Franței, Consiliul Britanic, precum și instituții guvernamentale foarte specializate, foarte aplicate promovării studiului unu anume tronson al artei spectacolului, ca, de pildă, IETM – o rețea de informare generală a centrelor culturale din Europa; apoi ISPA – o instituție americană care a început să se deschidă și spre Europa, ONDA din Franța și multe altele; sau Universitatea de Vară de la Amsterdam, care primește tineri în proces de formare din domeniul teatrului și artelor de spectacol. Toate aceste rețele sint centralizate la Consiliul Europei, care a creat un for coordonator. Pentru ca o rețea să existe, ea trebuie să reunească trei instituții culturale, din trei țări diferite. Toate acestea „mănincă” din importanța ITI care, prin comisile și comitetele pe care le are, acop ră activitățile de același gen. Nu știu dacă e bine sau rău:

